

„FANTASY V CELEJ SVOJEJ KRÁSE.“
— LEIGH BARDUGO

CASSANDRA CLARE

AUTORKA BESTSELLERU *TIEŇOLOVECKÁ SÁGA*

KRÁĽ TRHANOV

KRÁL' TRHANOV

CASSANDRA CLARE
je autorka týchto kníh:

TAJOMNÁ TEMNOTA
POLNOČNÁ DÁMA
PÁN TIEŇOV
KRÁLOVNÁ VETRA A TMY

NÁSTROJE SMRTELNÍKOV
MESTO KOSTÍ
MESTO POPOLA
MESTO SKLA
MESTO PADLÝCH ANJELOV
MESTO STRATENÝCH DUŠÍ
MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE
MECHANICKÝ ANJEL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

NAJSTARŠIE KLIATBY
ČERVENÉ ZVITKY MÁGIE
STRATENÁ BIELA KNIHA

POSLEDNÁ HODINA
ZLATÉ PUTO
ŽELEZNÉ PUTO
TRŇOVÉ PUTO

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

MAGNUS BANE
Zápisky veľkobosoráka

PRÍZRAKY TIEŇOTRHU

KRONIKY CASTELLÁNIE
PRINCOV ŠTÍT
KRÁE TRHANOV

CASSANDRA
✠ CLARE ✠

KRÁL' TRHANOV

slovar

THE RAGPICKER KING

Copyright © 2025 by Cassandra Clare, LLC

All rights reserved.

Map artwork by: Sarah J. Coleman/Inkymole

Translation © Mária Rafajdusová jr. 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

ISBN 978-80-556-7267-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Cassandra Clare – The Ragpicker King*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York 2025, preložila Mária Rafajdusová jr.

Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2026.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

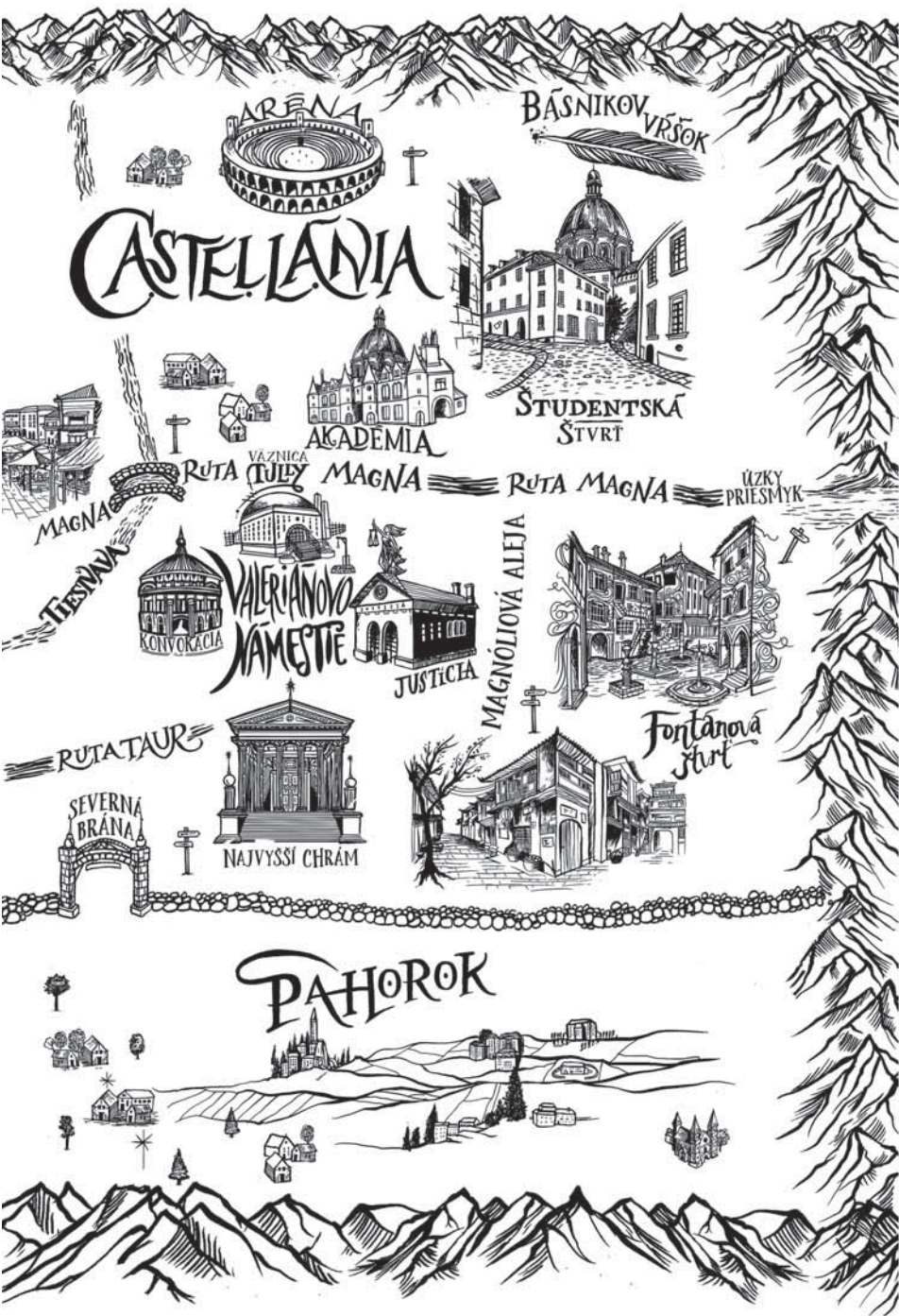
pobox@slovar.sk

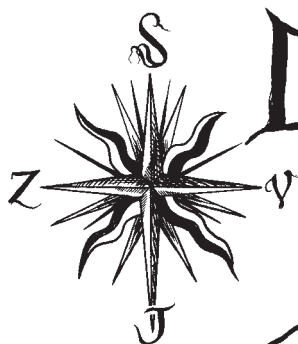
Venujem svojej starej mame Isabel

*Žiaľ, každý predmet najviac milovaný
ty opustíš – a to je šíp, čo volí
luk vyhnanstva, nech ako prvý raní.
Ty okúsiš, až kolko horkej soli
má cudzí chlieb – a schádzať cudzie schody
i stúpať hor až ako veľmi bolí.*

Dante Alighieri, *Raj*

DANNEMORE

ROZVRÁTENÉ
≈ MORE ≈
∞

ZIPANGU

HANSE
★ HALDHEIM

JIQAL

GEUMJOSEON

★
GEUMSEONG

SENZHOU

HANHAJSKÉ
≈ MORE ≈
∞

★
ŠANGAN

CESTA

TUHOZAPADNÁ

MARAKANDIA

★
INDRAPRASTHA

HIND

TAPROBANA

LAKEADSKÉ
≈ MORE ≈
∞

LEGENDA

-----	CESTA
=====	RIEKA
★	MESTO
ABC	KRAJINA

PROLÓG

Artal Gremont, dedič castellánskej Charty čaju, si oceán nikdy nezamiloval, hoci vďaka nemu rozprávkovy zbohatol. Elegantné lode naložené čajom a kávou v cene miliónov zlatiek križovali moria, kým nezakotvili v castellánskom prístave, a Gremontovci si opäť mohli poriadne namastiť vrecká. More bolo teoreticky užitočný nástroj, no ten sa v praxi ukázal ako žalostne jednotvárny, suchopárny a nudný.

Iste, Artala dokázalo nadchnúť máločo. Ľudia? Všetní a obmedzení. Večierky? Otrava. Postavenie syna držiteľa castellánskej Charty – peňazí kopu, moci iba trochu – sa tejto monotónnosti nijako nevymykalo. A keď sa pokúsil trochu si svoj jednotvárny život osladiť, skončil ako vyhnanec. Rodičia ho poslali do cudziny, aby v ďalekých krajinách dohliadal na obchody s čajom. Nuda až *hrôza*.

Konečne sa mu však zazdalo, že sa stojaté vody jeho života rozhybali. Po otcovej smrti zdedil Chartu čaju a Castellánia ho povolala domov. Vyhnanstvo sa skončilo. Artal si zaistil miesto na prvej lodi opúšťajúcej prístav v Taprobane. Galeóna patrila Laurentovi Adenovi a do Castellánie viezla náklad tиковého dreva. Na palube sa tesne pri korme tiesnilo šesť uzučkých kójí a rozsiahlu kajutu s oknami si uzurpoval kapitán.

Gremontova izba bola len o máličko väčšia než šatník. Jediným zariadením bolo visuté lôžko a stolík priskrutkovaný k dlážke, aby ním pohyby lode nehádzali.

Nuda, nuda, nuda. Gremont sa nepokojne premával po kajute. Na tejto prekliatej bárke nebolo do čoho pichnúť a jeho začínala zhrýzať úzkosť. V takýchto chvíľach sa mu neulavilo, kým sa ne-*jako nezamestnal*. Potreboval niečo robiť, ako iní potrebujú jedlo či vodu.

Laurent Aden, žiaľ, riadil loď prísne a pre Artalove potreby nemal pochopenie. Minulý týždeň, krátko po odchode z favárskeho prístavu, objavili v podpalubí čiernu pasažierku. No než ju našli, Artal sa s ňou stihol trochu pozabávať – škoda, že mu Laurent tú žabku vzal hneď, ako sa o nej dozvedel. Na oboch stranách padlo niekoľko nevyberaných slov a Artala rázne vyrozumeli, že ak sa budú podobné kratochvíle na *Čiernej ruži* opakovať, bez pardónu ho vysadia v najbližšom prístave, Charta-necharta.

Netušil, čo sa s tým dievčaťom stalo, a ani ho to netrápilo. Zakrvácala mu jeho obľúbený kabátec, hlupaňa. Viac ako ufúľaný kus odevu ho však škrel príkaz, že sa musí tiesniť v tomto kamr-*líku*. Laurent mu zakázal potulovať sa po lodi. *Naser si, Laurent*. Gremont myknutím otvoril dvere kajuty a vyšiel do úzkej uličky, ktorá sa tiahla pozdĺž celej lode. Cestou zvesil z klinca presklený lampáš, nahodil rázny krok a vydal sa k otvorenej palube. Rázny krok dokáže ľudí zmiasť – razom si myslia, že ste zaneprázdnení niečím dôležitým.

Prešiel okolo lodnej kuchyne, v ktorej zbadal kuchára odkvác-*nutého* na stoličke s vedrom napoly oškrabaných zemiakov pri no-*hách*. Vďaka bohom, že o pár dní budú na súši. Solené hovädzie, varené zemiaky a loj sa mu už bytostne hnusili.

Na otvorenej palube ho ovanul čerstvý vzduch. Mesiac sa sklá-*ňal* k obzoru a kreslil na morskú hladinu cestičku z bieleho svetla. Laná na zaistenie plachiet ležali v úhladných kotúčoch pripomí-*najúcich* spiace hady.

Iní by sa na Artalovom mieste kochali výhľadom – na pozadí tmavej oblohy jasne žiarili hviezdy, voda sa leskla ako sklo. Gremont o tú krásu ledva zavadil pohľadom. More predstavovalo prekážku stojacu medzi ním a Castellániou a bránilo mu opäť získať všetko, čo vyhnanstvom stratil.

Náhle vrzla jedna z palubných dosiek. Nebol tu sám. Artal sa otočil, no sprvu nič nezbadal. A zrazu stála pred ním, tieň zrodený z tieňa. (Keď to naňho skúsila prvýkrát, takmer sa položil, ale postupom času si na jej magické triky zvykol.) Prišla v odeve zabijaka, od hlavy po päty zahalená v hladkej čiernej látke, ktorá jej zakrývala aj tvár. Gremonta to znervózňovalo, hoci dobre vedel, kto sa skrýva za týmto prestrojením.

„Prišla som ti zablahoželať k blížiacej sa svadbe, Artal,“ prehodila nízkym, zastretým hlasom. Keby Gremont nevedel, že pred ním stojí žena, zvláštny hlas by smelo priradil aj mužovi.

„Nemá zmysel pýtať sa, ako ste sa sem dostali, však?“ opáčil rozmrzene. „Osedlali ste si netopiera alebo čo?“

Žena sa zasmiala. „Na chlapa, ktorý si čo nevidieť vyžení bohatú nevestu, sa tváriš akosi kyslo.“

Artal si odfrkol. „Môj názor na Antonettu Alleyneovú poznáte. Viete, že som mieril vyššie.“

„Viem, robil si si záľusk na Anjelicu z Kutani. Jej rodina by ťa však nikdy neprijala. Je to princezná a kráľovská krv sa musí spojiť jedine s kráľovskou krvou.“

„Vidím, že s tým máte skúsenosti.“

Žena sa pousmiala a zľahka vyskočila na lodné zábradlie. Bez problémov na ňom udržala rovnováhu, hoci Gremontovi pri predstave na dlhý pád do vody ostalo nevoľno. „Nebuď taký mrzutý, Gremont. Už sme sa predsa dohodli. Pevne dúfam, že si si to nerozmyslel.“

Artal cítil, ako mu po chrbte prebehli slabučké zimomriavky. Vedel, že jeho spoločníčka ovláda kúzla. Celé detstvo vyrastal v presvedčení, že všetka mágia – až na pár neškodných trikov –

po Rozvrate zmizla, a nikdy nezabudol na hrôzu, ktorú pocítil, keď ho vyviedla z omylu. Doteraz mu na chrbte dlane svietila spomienka na ich prvé stretnutie – lesklá popálenina, pripomínajúca morskú hviezdicu.

Tajomná žena v Artalovi stále vzbudzovala strach a plne si to uvedomovala. Gremonta to nesmierne škrelo. „Nič,“ zašomral, „som si nerozmyslel.“

„Dobre.“ Pozrela naňho, postava bez tváre a očí, temný tieň na pozadí nekonečnej nočnej oblohy a mora. „Dúfam, že si z tuhšieho cesta, než bol tvoj otec. Aj on nás neustále uistoval o svojej lojalite, len aby sa ukázalo, že nás plánoval podraziť.“

„Vždy to bol slaboch,“ zamrmal Gremont. Otec preňho ani prstom nepohol a nechal ho hniť vo vyhnanstve, čo mu Artal nikdy nezabudol a neodpustil. Matka bola rovnaká, ale čo iné očakávať od ženy? Aspoňže ho slepo zbožňovala. „Nemusíte mi pripomínať, že keby ste nezaľahali za určité nitky, mohol by som dnes o domove len snívať. Dobré viem, komu mám ostať verný.“

„To rada počujem,“ odvetila, „pretože sa nám naskytla istá príležitosť. Konečne nám budeš môcť dokázať svoju šikovnosť. Tak sa zdá, že tvoja drahá budúca ženuška Antonetta, držiteľka Charty hodvábu, disponuje určitou informáciou. Je tu istá osoba, ktorú potrebujeme získať na našu stranu, a ona vie, kde ju nájsť.“

„Antonetta? Vážne? Myslel som, že tá jej pekná hlavička je celkom prázdna.“

„Aj slepá myš dokáže naraziť na chutnú odrobinku. Tak či onak, až budete svoji, potrebujem, aby si z nej vypáčil pravdu. Je mi jedno ako. Dávam ti voľnú ruku.“

„Vážne? Celkom voľnú?“ Gremont sa uškrnul. „Nesklamem vás, pani moja.“

„Skús svoje chůtky udržať na uzde, Artal. Liorada Alleyneová z nás má momentálne väčšiu hrôzu než z rodu Aurelian, no ak sa tieto váhy preklopia na druhú stranu, môže to pre nás znamenať problémy. Tvoja svadba s Antonettou je len ďalšia karta, ktorou

môžeme drahú Lioradu vydierať. Takže skús to dievča udržať nažive, áno? Kvôli mne.“

„Ale iste,“ ubezpečil ju Gremont. „Beztak som ju nechcel zabiť. Radšej budem mať hračku, s ktorou sa môžem kedykoľvek pobaviť. Uvidíme, čo skrýva pod tými vrstvami hodvábu.“

Temná postava sa zasmiala. „Tak rada ťa vidím v dobrej nálade, Artal. Ale pamätaj – na Pahorku sa nájdú mnohí, ktorí si želajú náš pád. Mnohí, ktorí ostali verní rodu Aurelian. Nezabudni nosiť svoj amulet. Je mocnejší, než tušíš.“

„O tom nepochybujem.“ Artal zdvihol ruku a dotkol sa prívesku, ktorý mu dala ešte v Taprobane, prv než vkročil na loď. „Jeho ochranou by pohrdol len hlupák. A vy by ste sa s hlupákom nezahadzovali.“

Odpoveďou mu bolo ticho. *Prečo mlčí?* pomyslel si mierne dotknutý Artal, no keď zdvihol zrak, všimol si, že ženy niet. Pribehol k zábradliu a naklonil sa nad more, no jediné, čo videl, bola temnota, vzdúvajúce sa vlny a mesačný svit, načahujúci sa svojimi striebřistými prstami smerom ku Castellánii.

PRVÁ KAPITOLA

Podkrovím sa niesol cvengot čepelí.
V poslednom čase bolo príležitostí na šerm pomenej a Kel i Conor cítili, že trochu vyšli z cviku. No stačila chvíľa a znova sa pohybovali s dávno nadobudnutou zručnosťou. Jolivet im často prízvukoval, že svaly majú pamäť. Kel sa v to ráno prebudil celý stuhnutý, nie a nie sa prebrať. Kľby mu pri rozcvičke žalostne protestovali, ale po hodinke aktívnej driny v Podkroví, kde trénovali už ako deti, bol opäť ohybný ako prútik a svaly mu fungovali rýchlo a pohotovo.

Plochá strana meča s tupým hrotom sa zvonivo odrazila od Conorovho meča. Kel chcel na svojho protivníka pritlačiť, no Conor svižko vyskočil na balík sena. Podobných balov sa tu povalovalo hneď niekoľko, aby šermiarom nahrádzali prekážky na bojisku. Princ zodvihol ľavú ruku. Prestávka.

Kel spustil ruku s mečom a povystieral si plecيا.

Zamračený Conor si prehrabol spotenú hrivu tmavých vlasov. „Nemali by sme výcvik tak zanedbávať,“ zahundral. „Už si takmer nepamätám, ako sa s touto opachou narába. Priveľa nocí som prebdel za stolom a jediné, čo som si precvičil, bol rukopis. Za posledné mesiace som celkom zmlánavel, Kellian.“

„Zmlánavel je prisilné slovo,“ namietol Kel. Conor bol štíhly a vo vynikajúcej kondícii. Povinností mal cez hlavu, a predsa si šiel

takmer každý deň zaplávať alebo zajazdiť na svojej kobyľke Asti. A pokiaľ sa Kel pamätal, kráľovná len včera nariekala, ako veľmi Conor pochudol. Ak mu niečo robilo problém, bola to skôr práca po nociach a nedostatok spánku.

Niežeby sa to chystal Conorovi vyčítať. Kel mu síce mohol povedať veci, ktoré by princ od iných nestrpel, no dôvody veľkej zmeny v Conorovom správaní, keď sa pred troma mesiacmi zrazu tak horlivo chopil vlády vo svojej krajine, zostávali tabu aj pre jeho Živý štít. *Možno to robí ako pokánie*, tipoval Kel, no istý si nebol. Ako by aj mohol? Princ sa tejto téme vyhýbal a Kel naňho netlačil.

„Nič nám nebráni cvičiť častejšie,“ podotkol. „Občas trénujem s Jolivetom – môžeš sa k nám pridať. Som pripravený nasadiť do boja proti mľandravosti všetky zbrane.“

Jeho pozdvihnutý meč naznačil, že prestávka sa skončila. Conor sa zasmial, zoskočil z balíka sena a zaútočil na Kelov bok. Kel odpovedal úderom zhora, oceľ zazvonila o oceľ a meče sa do seba zakliesnili. Kel uskočil dozadu, mimo nebezpečenstva, no princ sa naňho okamžite vrhol.

Šermovali spolu už roky, takže obaja mali svojho protivníka dokonale prečítaného – Conor zvyčajne priveľa riskoval, Kel bol zas príliš opatrný. Poznali sa tak dobre, že nemali problém konverzovať ani za cvengotu odrazených úderov, útokov, výpadov a klamlivých úskokov.

„Myslíš, že si pripravený?“ spýtal sa Kel. „Bude to prvé stretnutie v Kruhovej komnate od... Po takmer štyroch mesiacoch.“

Len-len, že nepovedal *od jatiek v Žiarivej sieni*. Conor sa síce nerozhodol o útoku na palác a o smrti malej sarthskej princeznej zaryto mlčať, no spomínal na ne nerád. Nočné mory mu nedávali zabudnúť a neraz sa prebudil s krikom. Kel spal v tej istej izbe, takže sa vždy zobudil a napäto čakal, kým sa princ upokojí a opäť zaspí.

Odraziť úder, začať protiútok. Conor sa rane šikovne vyhol. Tvár mal ako z kameňa. „Je to banda zbabelcov,“ vyhlásil. Mal na mysli, samozrejme, držiteľov Chárt, jedenásť najmocnejších

rodov Castellánie. „Polovica z nich si zjavne myslí, že na nich pri vstupnej bráne Mariventu čaká vrah.“ (*Neboli by až tak ďaleko od pravdy*, pomyslel si Kel. *Keď sem prišli na banket naposledy, nechýbalo veľa a boli by ich všetkých povraždili.*) „Problém je, že to nikto z nich *neprizná*. Všetci sa vyhovávajú na neodkladné povinnosti alebo podivné choroby. Maješ však rozhlásil, že dnes urobím mimoriadne dôležité vyhlásenie. Zvedavosť im nedovolí ostať doma.“

Conor nedbal na obavy šľachticov a trval na tom, aby sa každomesačné stretnutia v Kruhovej komnate obnovili hneď, ako to situácia dovoľí. Osobne navštívil každého zdráhajúceho sa veľmoža a všetkým vysvetlil, že do dier zaliezajú len potkany. Šľachtici držia pospolu, verní jeden druhému. So snoriacimi zvedmi museli počítať – najmä teraz, keď Castellániu dusila ruka neúprosných sarthských požiadaviek –, no keby sa tí špicli vrátili domov so správou, že sa castellánska vládnuca trieda bojí vystrčiť nos na ulicu, situácia by sa podstatne zhoršila.

„Ani sa im nečudujem,“ odvetil Kel.

Conor sa mu ohnal po hlave, no Kel sa ubránil šikovnou kvarťou. Princ ho prebodol pohľadom. „Čoho sa obávaš?“ spýtal sa. „Myslíš, že robím hlúposť?“

„Nie,“ odvetil Kel. „Ale šľachta so mnou nemusí súhlasiť. Keď si ich naposledy presviedčal, že svadbou vyriešiš problémy celej krajiny, skončilo sa to neslávne.“

Neslávne. Slabé slovo. Skončilo sa to jatkami v Žiarivej sieni, ktoré doteraz mátať Conora v snoch a ktoré zapríčinili, že Kel nekládol otázky... A že mal tajomstvá. Priveľa tajomstiev.

„Nešlo predsa len o *moje* rozhodnutie. Jolivet a Maješ ma podporili. Matka tiež. A čo sa týka otca... Nuž, jeho mienky by sme sa domáhali asi zbytočne.“

Princ mal pravdu. Keď nad zakrvavenou sieňou vyšlo slnko, kráľ sa odobral do Severnej veže a viac z nej nevyšiel. Jedlo mu nosili. Panovník sa neukázal, neprevravel, neodpovedal. Maješ

tvrdil, že je v šoku – katatónia, tak to nazval –, a ak sa mal vystrábiť, potreboval čas.

Plný rozsah kráľovej indispozície držali pod pokrievkou. O jeho mlčaní vedeli len Kel, Conor, Mayeš, Jolivet a kráľovná. Len oni vedeli, že „rozkazy kráľa“, prichádzajúce zo Severnej veže, sú v skutočnosti dielom Conora a jeho radcov Mayeša a Joliveta.

„Nuž,“ odvetil Kel, „škoda, že netušia, čo si dokázal. Nebyť tvojich pozoruhodných diplomatických schopností, už dávno máme na krku vojnu so Sarthe.“ *Ponocovanie za pracovným stolom, šikovné kľučky v úradných listoch, ospravedlnenia nepripúšťajúce pochybenie, ústupy bez skutočných strát.* „Nedostalo sa ti ani slovka uznania. Nie od držiteľov Chárt.“

„To možno nie,“ pripustil Conor. „Ale ja mám na rozdiel od nich s vydieračstvom osobnú skúsenosť.“ Jeho úsmev pripomínal čepel meča. „Sarthe je smrť ich princeznej ukradnutá. Iba čo im poskytla páku, aby na nás mohli pritlačiť. A keď ňa má vydierač v hrsti, viac ňa nepustí. Nedá ti pokoj. Nech mu dáš čokoľvek, vždy bude chcieť viac. A Sarthe na rozdiel od Prospera Becka jedného dňa nezmizne ako para nad hrncom.“

Prosper Beck. Kel sa ešte stále nedokázal zmieriť s predstavou, že zločinec, s ktorým kedysi vyjednával, aby Conorovi zachránil zdravý rozum a kožu, sa len tak zobral a odišiel z Castellánie. To jeho zásluhou prvýkrát vstúpil do sveta tieňov, ktorému vládol Kráľ trhanov, Andreyen. Beck sa snažil zaujať jeho miesto, a tak Kráľ trhanov Kela poveril úlohou zistiť, kto na Pahorku financuje Beckove zločinecké podniky. Beck na Kela pôsobil dojmom surovca. Nový Kráľ trhanov, ibaže nebezpečnejší, chlap, ktorého neviaže Andreyenov svojrázny zmysel pre česť. Divoká karta, schopná zmeniť chod celej hry.

Conor pokračoval vo svojom monológu o Sarthe. *Sústred sa,* pomyslel si Kel. „Je len jediný spôsob, ako ich zastavíme. Ak im dokážeme, akí sme mocní, nebudú nás môcť ďalej zastrašovať. Len čo nám moja plánovaná svadba poskytne prístup k peniazom a vojnovým lodiam, Sarthe pochopí, že na nás nemôže viac parazitovať.“